

Gebroken Zandloper

Gebroken Zandloper

Joseph Roelands

Schrijver: Joseph Roelands
Coverontwerp: Joseph Roelands
ISBN: 9789403626802
© Joseph Roelands

1 “when in Rome ...”

vrijdag 1 mei

De geluiden van het drukke Romeinse verkeer dringen door de open-geslagen balkondeuren mijn suite op de vierde verdieping binnen. Zittend op de rand van het bed schop ik mijn schoenen uit en wrijf over mijn pijnlijke voeten. Ik loop naar de luxe ingerichte badkamer en laat het 2-persoons bad vol lopen. De marmeren vloer voelt aangenaam koel. Terug in de kamer kleed ik me verder uit.

De spijkerbroek stroopt strak omlaag langs mijn bezwete benen. Die zal ik, met de temperaturen hier in Italië, voorlopig niet nodig hebben. Net als ik mijn bh losknoop valt mijn blik tussen de zachtjes wapperende vitrages door naar buiten. Aan de overkant van de smalle steeg staan twee bouwvakkers op het dak. Hun gereedschap roerloos in de hand, turen ze strak in mijn richting.

Tot mijn eigen verbazing voel ik niet de neiging om uit het zicht te lopen of snel de gordijnen verder dicht te trekken. Wetend dat ze kijken, en hun ogen bijna voelend op mijn blanke huid, laat ik meer van mezelf zien. Mijn bh glijdt langs mijn gestrekte armen naar beneden en landt op het bed. Langzaam draai ik me weer om zodat ik zeker weet dat ze een goed uitzicht hebben op mijn borsten. Het idee windt me op, dat is vreemd. Ik heb mezelf nog nooit op enige vorm van exhibitionisme kunnen betrappen. Slechts gekleed in mijn slipje slenter ik traag wiegend naar de gordijnen. Vlak voordat ik ze dichttrek, kijk ik hen plotseling recht aan en geef een brutale knipoog. De zware gordijnstof schuift tussen ons in en nu pas voel ik mijn wangen kleuren. Dit gevoel had ik al veel eerder verwacht.

Als ik me even later in een heerlijk schuimend bad laat zakken, zie ik in de spiegel dat mijn wangen nog steeds vuurrood zijn. Waarom deed ik dit? Alsof ik het niet zelf was. En het is toch al zo'n rare week geweest. Ik sluit mijn ogen en probeer me te ontspannen. Ik denk aan eerder deze week. Mijn opa had me bij zich geroepen. Al ver in de 80 bemoeit hij zich nog maar weinig met de rederij, maar af en toe wil hij, via mij, nog wel proberen om invloed op mijn vader uit te oefenen.

Maar dit keer ging het helemaal niet over werk. Hij wilde mij iets persoonlijk vragen. Hij heeft geregeld dat ik de komende drie maanden niet op kantoor hoef te zijn. En of ik voor hem op reis wilde. Hij deed er nogal geheimzinnig over, maar ik ken hem al lang genoeg om daar niet verbaasd over te zijn. In blind vertrouwen ben ik vanochtend dan ook afgereisd naar Rome. Maandag heb ik een afspraak met een zekere professor Berini. Dus eerst nog wat dagen genieten van de eeuwige stad ...

... verlicht door de fakkels loop ik onder de oude gewelven door in de richting van het hypnotiserende tromgeluid. Veertien jonge vrouwen staan mij op te wachten in een halve cirkel. Hun doorschijnende witte gewaden laten weinig aan de verbeelding over. Ze zijn jong en stuk voor stuk mooi. Geen van hen schat ik ouder dan twintig. Sommigen zelfs nog amper zestien ... of jonger. Achter hen, de blauwe gloed van het heilige vuur. Twee van hen lopen me tegemoet.

Glimlachend nemen ze elk een arm en geleiden me naar het midden van de cirkel. Uit de schaduw komen nu ook jongemannen tevoorschijn en sluiten de kring achter me. Ook zij zijn schaars gekleed maar ik voel me niet opgelaten, als ik hen zie. Een koude bries draait door de ruimte en strijkt langs mijn borsten ... ik ril ervan. Ik kijk omlaag en realiseer me dat ik volledig naakt ben. Ik heb het koud ...

... het bad is behoorlijk afgekoeld als ik uit deze bijzondere droom ontwaak. Geen wonder dat ik het koud heb. Verstijfd klauter ik uit bad en stap nog even onder warme stralen van de regendouche. Het gevoel keert terug in mijn lijf. De scherpe beelden van mijn droom laat ik met gesloten ogen nog eens voorbij trekken. Merkwaaardig. Ik trek de luxe badjas aan en loop, een handdoek om mijn haren wikkelen, terug naar de kamer. Op de drempel blijf ik staan. Bij de kast heeft een kamermeisje de spullen uit mijn koffer netjes opgeborgen.

Maar ze beseft duidelijk niet dat ik ook aanwezig ben. Ik sliep blijkbaar toen ze geklopt moet hebben voordat ze binnen kwam. Met de lege koffer nog op het bed houdt ze één van mijn jurkjes voor zich terwijl ze in de spiegeldeur kijkt. Stil sla ik haar gade. Ze is mooi. Ik schat een jaar of 22, slank en haar zwarte haren elegant in een knotje gestoken. Zelfs het niet flatteuze tenue van de kamermeisjes staat haar goed.

“Je mag ‘m wel passen, als je wilt”, zeg ik plotseling in het Engels. Met wijd opengesperde ogen draait ze zich verschrikt om en begint meteen in het Italiaans excuses te ratelen. Ik schiet in de lach en kijk haar niet begrijpend aan. Ze beseft de verwarring en schakelt over op keurig Engels met een charmant, licht Italiaans accent.

“Sorry mevrouw, ik keek er alleen maar naar, ik wist niet dat u ook hier was, vertel het alstublieft niet aan mijn baas.” Ik probeer haar gerust te stellen maar het ratelen houdt pas op als ik vlak voor haar sta en een vinger op haar mond leg.

“Geen paniek. Ik vind het niet erg!” Ze knikt, hangt vlug het laatste jurkje in de kast en haast zich de kamer uit.

Op de wekkerradio is het 14:22. Nog vroeg, maar ik heb niets gegeten vandaag, behalve in het vliegtuig, en ik heb honger. Ik föhn mijn haren, maak me licht op en vlug kleed ik me aan. Zomers dit keer, in een vuurrood jurkje en open schoenen. Minder dan een kwartier later, best snel voor mijn doen, loop ik de voordeur van het hotel uit. Willekeurig kijk ik nog even omhoog naar de overkant, maar de bouwvakkers zijn nergens te bekennen.

Ik verbaas me over de lichte teleurstelling die ik daarbij voel. Ik loop de smalle straat uit en zie het mooie Piazza Navona voor me. Ik scan de terrasjes. Ondanks het vroege tijdstip, zie je toch her en der al wat mensen eten. Toeristen waarschijnlijk. Ik zoek een plekje aan een vrije tafel, in de schaduw van een luifel. Een jonge ober komt met de kaart en kijkt professioneel niet verbaasd als ik op dit belachelijke tijdstip een krabsalade bestel ... en een glas rode wijn.

Ook vroeg in het seizoen is het een drukte van belang op het beroemde plein. Toeristen verdringen zich rond de fontein voor de gebruikelijke selfies en kopen, uit het ruime aanbod aan te dure snuisterijen, wat aandenkens voor thuis. Nog geen tien meter van mijn terras doet een kunstenaar zijn uiterste best om de forse dame vóór hem, nog enigszins elegant in een schets te vereeuwigen.

Gadegeslagen door één van de vele duo's van agenten, die op het plein moeiteloos de orde handhaven. De zon werpt mooie schaduwen over de kasseien en het geroezemoes is als een eentonige achtergrondmuziek die me tot rust brengt. Ik voel me heerlijk. Sterker nog, ik heb me in tijden niet zó goed gevoeld.

Nadat mijn verloofde vorig jaar zomer is overleden heb ik me eigenlijk alleen maar voortdurend op het werk gestort. En ik beseft dat dit de eerste keer moet zijn dat ik me sinds dat zwarte moment weer eens voel alsof ik op vakantie ben. Weliswaar ben ik hier in Rome met een reden, die ik niet ken, maar nu ben ik vrij en vind dat niet erg. De gedachten aan Patrick maken me wel wat melancholisch, maar ik barst tenminste niet weer in huilen uit en ik geniet zelfs van het mijmerend aan hem denken.

Langzaam mijn wijn drinkend glijdt de tijd voorbij. Ondanks mijn vochtige ogen voel ik me echt heel gelukkig. Hij voelt dichtbij en ik weet dat hij ook blij zou zijn voor me, dat ik me weer warm voel van binnen. Een traan rolt over mijn wang. Lachend veeg ik hem weg. Wat een rare mix van emoties heb ik vandaag al meegemaakt.

De ober brengt me een derde glas wijn. Ik begin hem duidelijk te maken dat ik die niet heb besteld maar hij wijst achter me naar binnen. Ik draai me om en zie aan de bar het kamermeisje van het hotel zitten. Ik wenk haar en zonder enige aarzeling komt ze bij me aan het tafeltje zitten. Ze zegt dat ze me zag zitten in het voorbijlopen, maar ik leek te ver in gedachten verzonken om me te storen.

Ze besloot daarom me maar een glas wijn te geven als bedankje dat ik haar chef niets heb verteld. We raken verder aan de praat en ze vertelt me dat ze Luna heet, 23 jaar is en architectuur studeert aan de universiteit hier. Haar ouders hebben een klein pension in een vissersdorpje hier niet ver vandaan, aan de kust, dus ze moet haar studie grotendeels zelf bekostigen, door in het hotel te werken. Ze vraagt me wat mij naar Rome brengt.

Ik moet lachen: *"Ik heb eigenlijk geen idee"*, en vertel haar kort wat mijn opa mij gevraagd heeft en geïntrigeerd luistert ze naar het verhaal van hoe ik op pad ben gestuurd.

"Dus je bent op een geheime missie", fantaseert ze enthousiast verder, *"ik ken professor Berini van de universiteit. Hij is een oude professor archeologie. Dus, de missie zal wel iets te maken hebben met de antieke Romeinse tijd, vermoed ik."*

Het is leuk dat ik, door deze toevallige ontmoeting, nu al meer weet dan door wat mijn opa me vertelde. Archeologie? Ik weet dat mijn opa vele interesses heeft, maar deze is nieuw voor mij.

Zelf vind ik het een wat stoffig onderwerp, voor oude mannetjes in bibliotheken, maar goed, maandag weet ik meer.

“Dus, wat zijn dan nu je plannen voor het weekend?”, onderbreekt Luna de dwalingen in mijn hoofd. Nog geen plannen, vertel ik haar en vraag of ze misschien tips heeft. Heel even twijfelt ze maar zegt dan:

“Ik wil je graag rondleiden, als je persoonlijke gids.”

Het lijkt me heerlijk om meer tijd met haar door te brengen en ik kan me geen fijnere gids voorstellen, dus ik vraag haar wat ze daarvoor zou willen hebben. Haar gezicht betreft een beetje en haar ogen kijken me beledigd aan. Het was haar niet om geld te doen, maar het lijkt haar gewoon leuk om met mij het weekeinde op pad te zijn.

Ik twijfel helemaal geen moment aan haar oprechtheid en weet dat ze echt niet om geld zo aardig tegen mij is. Hoe ik dat van haar weet? Geen flauw idee, maar ik snap nog wel meer niet van mezelf vandaag. Ik leg haar snel uit dat ik daar uiteraard niet van uit kon gaan en dat ook ik me op onze tijd samen verheug. Verder spreken we af dat ik, in plaats van een uurloon, dan wel alles zal betalen gedurende onze tijd samen. Tenslotte begrijpt ze, gezien mijn verblijf in het hotel waar zij werkt, dat ik niet onbemiddeld ben en met lichte tegenzin gaat ze ermee akkoord.

“Op één voorwaarde!” Ik kijk haar vragend aan.

“Je moet me vertellen hoe je heet!”

“Maar natuurlijk, sorry. Mijn naam is Juliette Starr, noem me maar gewoon July. Ik ben 32 en werk als advocate in ons familiebedrijf.”

Ik vertel haar over onze familie rederij en de recente veranderingen in mijn leven, waardoor ik weer single ben.

“Dus, waar gaan we nu heen?”, besluit ik mijn introductie. Ze vraagt of ik het leuk zou vinden om de nacht in het pension van haar ouders door te brengen, daar zou ze vanavond heen gaan, had ze haar moeder beloofd. Ze verzekert me dat ze dat echt ook kan afbellen, als ik dat niet leuk vind. Het lijkt me echter een leuke start van ons weekeinde samen en ga daarvoor wat spullen ophalen uit het hotel. Ze gaat niet mee, ze wil liever niet dat haar baas ons samen ziet, maar zal op me wachten op de hoek van de straat, zodat we samen naar het station kunnen lopen. Terwijl ik in het hotel even een weekendtas inpak met wat spulletjes krijg ik een beter idee. Eén belletje naar de receptie en het is geregeld.

Als ik klokslag zeven uur opnieuw het hotel verlaat, staat er een zwarte cabrio, met draaiende motor, op me te wachten.

“Een fijne avond, mevrouw Starr”, zegt de portier terwijl hij de deur voor me openhoudt. Dat zal ik zeker, denk ik glimlachend bij het instappen, zonder te weten waarom ik dat zo zeker weet. Heel even bekruipt me toch de twijfel; zal Luna het niet teveel als ‘opschepperij’ zien als ik zo kom aanrijden?

Ik rijd de eenrichtingsstraat uit en na 3x rechtsaf te hebben geslagen kom ik bij de hoek waar ik Luna ongeduldig op me zie staan wachten. Ze tuurt gespannen de straat in waaruit ze me verwacht. Ik stop vlak naast haar en druk op de claxon. Enigszins geërgerd draait ze zich om. Blijkbaar wordt er wel vaker naar haar getoeterd hier, hetgeen ik trouwens wel begrijpelijk vind, zonder het goed te keuren. Dan herkent ze mij en verandert haar blik van ergernis in een mix van blijdschap en verbazing. Nog wat beduusd stapt ze in. En pas als ik vraag waar ik heen moet, snapt ze dat ik geen idee heb waar ik ben en leidt me als een volleerd navigator door het drukke Romeinse verkeer.

Eenmaal buiten de stad kunnen we, tussen sporadische aanwijzingen van haar door, ons gesprek weer hervatten en ze vraagt aarzelend of het hotel het niet raar vond dat ik voor één nacht uitcheckte. Ik zeg dat ik helemaal niet heb gemeld dat ik er niet zou zijn. Maar voordat ze verder kan vragen draai ik onverwacht een parkeerplaats op. Ik kijk in haar mooie vragende ogen en zeg dat dit voor mij echt heel belangrijk is. Dat ik het echt heel leuk vind om met haar op te trekken, maar dat dit alleen kan werken onder één voorwaarde.

“Het is duidelijk dat ik geld heb”, zeg ik met heldere stem, *“en ik ga dat niet voor jou verborgen houden, maar laten we afspreken om niet over geld te praten. Tussen ons, is dat niet belangrijk, okay?”*

Ze knikt en na een paar seconden komt die betoverende glimlach weer terug op haar gezicht.

“Ik had nog nooit een rijke vriendin”, lacht ze, *“maar ik beloof er nooit misbruik van te maken.”* Ik zeg haar dat ze dat niet hoeft te beloven, want dat weet ik allang en ik draai de auto weer de weg op.

“Dus, we praten niet meer over geld, okay?”, vraag ik nog één keer. En als ze knikt grijp ik met één hand een plastic tas van achter mijn stoel en geef die aan haar. Ietwat aarzelend pakt ze deze aan en opent hem.

Meteen kleurt haar gezicht weer rood als ze vragend naar me kijkt. Ik knik alleen maar nog een keer en hou mijn ogen op de weg gericht. Uit mijn ooghoeken zie ik, hoe ze langzaam het jurkje dat ze leuk vond uit de tas trekt.

“*Pas het*”, zeg ik met een knipoog. Nog voor ik ben uitgesproken ligt het shirt dat ze aan had al op de smalle achterbank. Ik betrap me erop dat ik ongegeneerd naar haar gebruide lijf en ontblote borsten kijk. Ze ziet mijn ogen dwalen en kleedt zich nu iets langzamer aan dan zou hebben gekund. Het getoeter van tegemoet komend verkeer geeft aan dat ik niet de enige ben die van het onverwachte uitzicht geniet. Maar daar trekken we ons beiden niets van aan.

Als het jurkje aan is doet ze haar schoenen uit en trekt ook haar korte shorts onder het jurkje vandaan. Ze buigt zich naar me toe en geeft me een kus op mijn wang: “*dankjewel.*”

Het jurkje staat haar goed, hoewel het bij haar wel behoorlijk wat ruimer zit dan bij mij. Met de wind in haar haren zet ze de zonnebril weer op, kijkt om zich heen en zegt dat ik er twee afslagen geleden vanaf had moeten. Als er even niemand vlak voor – of achter ons rijdt, maak ik met piepende banden een scherpe U-bocht en zoeven we terug, naar waar we vandaan kwamen. Onwillekeurig moet ik denken aan de film ‘Thelma and Louise’. We draaien de snelweg af en kronkelen nu door de begroeide heuvels. Tussen heerlijk geurende wijngaarden door, en hier en daar wat loslopende geiten ontwijkend, naderen we onze bestemming voor de avond.

Het kleine dorpje ligt prachtig aan de voet van een begroeide heuvel, bij de monding van een kleine rivier die hier de Middellandse Zee in stroomt. De haven is niet groot en er liggen slechts een 10-tal schepen voor anker. Het pension is aan de rand van het centrale plein en heeft uitzicht over de haven. Ik stuur de parkeerplaats op en er draaien heel wat hoofden om als twee zomers gejurkte vrouwen uit de opvallende wagen stappen.

Meteen klinkt het ‘Luna’ als iemand haar herkent en een oudere kleine vrouw, met onmiskenbaar dezelfde ogen als mijn nieuwe vriendin, komt het terras aflopen. Luna kust haar moeder en stelt me voor. Ze schudt me hartelijk de hand en gaat ons voor naar binnen. Ik krijg een tafeltje vlakbij de deur naar de keuken maar het duurt bijna een half uur voordat Luna ook aanschuift.

Ze is hier duidelijk thuis want bijna iedereen begroet - en zoent haar en laat haar pas na een kort praatje weer gaan.

“Ze willen allemaal weten wie je bent”, glimlacht ze verontschuldigend als ze eindelijk bij me komt zitten. Ze wacht even, maar vervolgt dan dat ze hen maar verteld heeft dat ik een vriendin ben, die volgende week op de universiteit moet zijn, en niet een gaste van het hotel. Ik knik begrijpend en Luna's moeder komt met een stenen karafje wijn en twee glazen.

Ook zij spreekt even kort met haar dochter. Kijkt nog even onderzoekend, maar lachend, naar mij, en loopt dan vrolijk neuriënd terug de keuken in. Ik kijk naar Luna voor meer uitleg, maar zie tot mijn verbazing dat ze weer rood is geworden. Ze zucht en vertelt me dan waaròm iedereen zo reageert. Wat ze me nog niet heeft durven vertellen, en wat ook ècht niet de reden is dat ze me mee heeft genomen, is dat ze op vrouwen valt. Dus toen zij met een mooie blondine in een cabrio aan kwam zetten, was dat het eerste waar iedereen aan dacht. Ze haast zich me te vertellen dat ze wel wàt reacties verwacht had, maar niet zo extreem. En dat het haar spijt dat ze mij in zo'n ongemakkelijke situatie heeft gebracht.

Ik pak haar hand en zeg dat ze nu toch echt eindelijk eens moet ophouden met steeds 'sorry' te zeggen. Dat is echt nergens voor nodig en ik vervolg;

“het is een compliment dat ze denken dat iemand als ik een vriendin zou kunnen zijn van iemand zo mooi als jij.”

Ik leun naar haar toe en geef haar een kus op haar lippen. Het geroezemoes in de ruimte verstomt even maar na een woedende blik van Luna de zaal in, hervat iedereen gehaast en nu iets luider hun gesprek. Ik schiet in de lach en vertel haar dat ik echt in hele lange tijd niet zo'n leuke dag heb gehad. Ze laat mijn hand niet meer los en zegt dat dit zeker ook voor haar geldt. Als haar moeder weer langs komt met wat brood en kaas, ziet ze onze ineengestrengelde handen en geeft Luna en mij, beiden een kus op de wang.

Opnieuw kleurt Luna rood, maar dit keer hoeft ze niets uit te leggen. Ik begrijp wat haar moeder hiermee wilde zeggen. Hier zit ik dan, nog geen twaalf uur in Italië, hand in hand in de mooiste ogen te kijken. Wat gebeurt er toch allemaal met me?

De wijntjes smaken heerlijk en als we bij zonsondergang op het terras naar de haven zitten te kijken, weet Luna inmiddels meer van mij dan de meeste van mijn vriendinnen in Nederland.

Zelfs over mijn leven met Patrick, zijn ziekte en zijn einde spreken we lang waarbij ze voortdurend mijn hand vasthoudt en erin knijpt als ze ziet dat ik even moet slikken. Ik vertrouw haar echt volledig en ik voel me helemaal thuis bij haar. Ook Luna vertelt over haar leven en over haar vader, die het er wel lang moeilijk mee heeft gehad toen ze op haar veertiende aangaf meer voor meisjes te voelen.

Het laatste half uur zeggen we eigenlijk niet veel meer, en dat hoeft ook niet. We zitten lekker tegen elkaar aan op een bankje, dekantje over onze benen en kijken naar de zon. En haar moeder zorgt dat de glazen nooit leeg zijn. Af en toe moet Luna even weg uit onze 'bubble', omdat iemand haar nog even bij het weggaan een hand komt geven. Maar dan kruipt ze steeds weer terug tegen me aan. Elke keer iets dichterbij, haar hoofd tegen mijn schouder. Haar hand in de mijne.

Als de zon helemaal onder is en de haven oranje-rood kleurt, neemt ze me mee naar boven. Haar moeder heeft een kamer voor me klaar gemaakt, en uiteraard hoef ik daar niet voor te betalen verzekert ze me. Ik leg mijn tas op het bed maar loop nog even met haar mee naar haar kamer. Overduidelijk géén hotelkamer, maar gezellig ingericht als een studentenkamer. In de hoek een ouderwetse tekentafel en een PC op de tafel ernaast.

"Ik ga even snel douchen", zegt ze, terwijl ze het jurkje van zich af laat glijden, *"wacht je op me?"*

Mijn ogen volgen haar naakte lijf als ze naar de badkamerdeur loopt. Daar kijkt ze nog heel even om, dan verdwijnt ze. In mijn hoofd ontploffen de beelden van vandaag. De bouwvallers, de droom, de ontmoeting met Luna, de kus, haar lijf. En of het de alcohol is of iets anders, dat maakt me niet uit, maar ook ik stap uit mijn jurkje en volg haar. De badkamer is zacht verlicht en door de glazen stenen zie ik haar silhouet onder de douche staan. Even blijf ik naar dat beeld staren en ik voel hoe er een opwinding zich van mij meester maakt. Ik loop zachtjes de stomende kleine ruimte binnen, stap bij haar onder de hete stralen en druk me van achteren tegen haar aan. Ze reageert niet eens geschrokken maar draait zich om en zoent me.

Geen kus zoals eerder, maar een passionele zoen die minutenlang aanhoudt. De shampoo spoelt uit haar haren tussen onze lijven in. Heel even denk ik aan Patrick, maar ik zie hem lachend naar ons kijken en mijn aandacht is nu alleen nog maar voor Luna.

Als onze lippen uiteindelijk elkaar loslaten kijkt ze diep in mijn ogen en ik zie een warme glinstering. Haar vingers strelen langs mijn armen en onze lijven staan dicht tegen elkaar aan. Pas als het water, uit de boiler boven haar hoofd, begint af te koelen, stappen we onder de douche vandaan. Ze gooit me een handdoek toe en samen lopen we terug naar de kamer. Er wordt geen woord gewisseld en alsof het altijd al de bedoeling was, kruip ik bij haar in bed. Ze nestelt zich in mijn armen en valt, volledig ontspannen, vrij snel in slaap.

Bij mij duurt het veel langer. Ik probeer mijn hoofd te ordenen en alles een plekje te geven. Maar als ik merk dat dat toch niet gaat lukken, schieten me de woorden van mijn opa, bij mijn vertrek op Schiphol, ineens te binnen.

“Juultje, en niet teveel nadenken ... go with the flow, ik weet zeker dat je zult slagen.” Ik kan me niet voorstellen dat hij dit daar ook mee bedoelde. Maar waarom voelt dit zo vertrouwd en normaal? Want normaal is het zeker niet, en al helemaal niet voor mij, maar toch twijfel ik aan niets. Niet aan de striptease voor de bouwvakkers.

Niet aan mijn gevoel voor deze Italiaanse en niet aan haar oprechte eerlijkheid naar mij. Hoe kan ik daar zo zeker van zijn?

Hier lig ik dan. De laatste keer dat ik met een vrouw het bed deelde was ik negen, met mijn buurmeisje van tien tijdens een slaapfeestje. En de kussen. En de zoen onder de douche. Waar komt dat gevoel ineens vandaan? Zelfs het ‘ja’ zeggen, tegen haar aanbieding om mij rond te leiden, is niet normaal voor mij. Laat staan al het andere, dat er de afgelopen uren is gebeurd. En toch, ik weet dat wat ik doe klopt. Dat het geen waan is. Ik heb alleen geen idee hoe ik dat kan weten. Ik kijk opzij. Ik hoor de regelmatige ademhaling van de schoonheid in mijn armen en buiten klinkt de motor van een binnenvarende boot. Op het dreunende ritme van dat verre geluid val ik eindelijk in slaap ...

... de meiden naast me draaien me langzaam rond. Op het ritme van de verborgen trom, terwijl de kring langzaam kleiner wordt. Alle witte gedaantes komen steeds dichterbij.

En ik zie hoe ze me allemaal van top tot teen bekijken. Maar ik vind het niet vervelend, integendeel, ik merk dat het me zelfs een beetje opwindt. Zeker als ik ook bij enkele meiden zie dat hun ademhaling versneld is. Bij een enkele jongeman is enig enthousiasme ook niet meer verborgen te houden, in de niets verhullende gewaden. Blijkbaar is mijn eigen opwindning voor hen ook zichtbaar want de spanning groeit en ook de trom klinkt nu sneller. Mijn ademhaling gaat mee in het haastigere ritme. Eén van de meiden komt naar voren uit de groep. Ze is één van de jongste schat ik en wil me kussen maar ik moet me bukken om haar dat toe te staan. Ik buig me voorover, haar lippen raken de mijne ...

zaterdag 2 mei

... “goedemorgen”, fluistert Luna terwijl ze me wakker kust. Ik voel haar naakte lijf nog steeds tegen de mijne. Ze vraagt wat ik droomde, want mijn ademhaling werd zo gehaast. Ik vertel haar kort de dromen van gisteren en vandaag. Plagend vraagt ze waarom zij niet in mijn droom was en kust me nog een keer, waarna ze uit bed springt en naar de badkamer loopt. Ik zie op de klok dat het al na negen is.

Logisch, na zo’n lange dag en – avond. Maar gelukkig heeft de wijn me geen zwaar hoofd gegeven en vijftien minuten later sta ik ook op om me in ‘mijn kamer’ te gaan aankleden. Voor de deur van Luna’s kamer staat mijn tas echter al op me te wachten. Haar moeder weet dus waar ik de nacht heb doorgebracht, bedenk ik me toch wat bezorgd.

Luna komt de badkamer weer uit lopen, poedelnaakt maar opgemaakt en haar haar in een staart. Ik wijs op de tas en ze schiet in de lach. Ze ziet mijn blik en vraagt of ik spijt van iets heb. Als ik met mijn hoofd schud verzekert ze me dat ik me dan helemaal nergens zorgen over hoeft te maken. Ze geeft me nog een kus en zoekt kleren uit in haar kast. Ook ik ga me opfrissen en aankleden.

Beneden staat het eten al voor ons klaar en het is bijna net zo druk in het pension, als de avond ervoor. Overal de geur van koffie en ontbijt. Haar moeder begroet ons met een vriendelijke lach en nadat Luna haar iets influistert komt ze even naar me toe. Ze pakt mijn hand en geeft me een knipoog en een kus op mijn wang. Dan verdwijnt ze weer naar achteren, vrolijk neuriënd.

Ik eet zwijgend het heerlijke ontbijt, terwijl Luna rond loopt en hier en daar met wat mensen praat en lacht. Af en toe geeft ze me een knipoog of komt ze even bij me zitten en kust me. Ik geniet van het naar haar kijken.

Ze is zo anders dan ik ben. Zo open, zo spontaan, zo vrolijk en zo goed met mensen. Voor mij echter, is zij de eerste nieuwe persoon in meer dan een jaar met wie ik een persoonlijk contact heb.

Terwijl ik rustig mijn thee drink, komt ook Luna zelf eindelijk nog wat fruit eten. Ik wijs op de hoeveelheid mensen en vraag haar hoe de zaken gaan voor haar ouders. Ze buigt zich naar me toe en zegt zachtjes dat de meeste mensen hier niet veel verdienen, en dat haar ouders dit daarom zes dagen per week doen. Ontbijt en avondeten waar ze vrijwel niets aan verdienen, soms zelfs iets op moeten toelagen. Maar zo gaat dat in dit dorp, men helpt elkaar waar het kan.

“Om eerlijk te zijn, hebben ze het de laatste jaren erg zwaar”, besluit ze fluisterend.

Terug naar Rome laat ik Luna rijden en maak van de gelegenheid gebruik om even wat telefoontjes naar het thuisfront te plegen. Erica, al meer dan tien jaar mijn secretaresse, heeft meteen door dat er wat aan de hand is. Die vrouw hoort echt alles aan mijn stem en ik bespreek met haar in het Nederlands, zodat Luna het niet kan volgen, wat ik voor haar ouders wil regelen. Erica gaat er achteraan en zal me bellen of schrijven als ze meer weet. Daarna verbindt ze me door met mijn opa en ook hij voelt, dat ik mijn normale zelf niet ben, maar vraagt niet verder.

Hij sprak zojuist nog met professor Berini en deze verwacht mij om 11:00 uur. Tenslotte spreek ik nog even met mijn moeder. Zelfs zij, met wie ik helemaal niet zo'n sterke band heb, hoort aan mijn stem dat ik het 'naar mijn zin heb' in Rome. Terwijl ze me bijpraat over wat saaie familieroddels, kijk ik naar Luna. Geconcentreerd, bestuurt ze vaardig de zwarte bolide. Het gevoel van gisteren was dus niet alleen de wijn ... gatver, ik ben echt verliefd!

Ik kan me het gevoel amper herinneren. Ik was zestien toen ik Patrick leerde kennen. Maar de kriebel in mijn buik, de onbedwingbare aandrang om haar aan te raken, bij haar te zijn en te kussen. Ja hoor, dit moet verliefdheid zijn.

Luna ziet me staren en herkent de blik in mijn ogen. Heel vluchtig verschijnt er een blos op haar wangen, maar dan die glinstering weer. Ze draait bij een tankstation een parkeerplaats op, buigt zich naar me toe en fluistert:

“Ik weet het, ik ook”, waarna ze me vurig zoent. Ik vergeet de wereld om mij heen en beantwoord haar passie. De stem van mijn moeder verdwijnt naar de achtergrond en pas als ze drie keer mijn naam roept, besef ik dat ik nog aan de telefoon ben.

“Sorry mam, ik was even afgeleid”, stotter ik, zeg dat we later wel verder spreken en hang op.

Meteen draai ik me weer naar Luna en we hervatten de zoen. Ik heb geen idee of het twee minuten of twee uur heeft geduurd maar ik ben helemaal van de kaart als we ons uit de omhelzing losrukken. Het verlangen golft door mijn hele lijf, het zweet breekt me uit en ik voel me licht in mijn hoofd worden. In de ogen van mijn vriendin zie ik dezelfde verwarring ... hetzelfde verlangen. Ze slikt en sluit haar ogen even, om tot zichzelf te komen. Dan rijdt ze verder. Mijn hand ligt op haar been, haar hand op mijn hand. Af en toe knijp ik zachtjes en streel ik haar plagerig met de toppen van mijn vingers.

Het drukke verkeer in Rome vergt wat meer concentratie en ik laat haar met rust. We besluiten de auto eerst terug naar het hotel te brengen. Op dezelfde hoek als gisteren stapt zij uit en schuif ik voor de laatste meters achter het stuur. Ik geef de sleutels en weekendtas af bij de balie en terwijl een medewerker meteen naar buiten gaat om de auto weg te brengen krijg ik van de receptioniste een briefje met een telefoonnummer van professor Berini. Hij heeft me vanochtend al twee keer proberen te bellen.

Ik heb nu belangrijkere zaken aan mijn hoofd denk ik glimlachend dus ik vraag haar, hem namens mij te bellen en te zeggen dat ik me verheug op ons treffen om elf uur op maandag. Dan loop ik de hal weer uit, terug naar de hoek van de straat. Luna zit te bellen dus ik ga rustig naast haar zitten en sla een arm om haar heen. Ik versta weinig van het ratelende Italiaans maar ik geniet van de passie in haar stem. Plots draait ze zich naar mij toe en vraagt me of ik eerst het Colosseum wil zien. Ik knik en na nog een paar korte zinnen in het mobieltje beëindigt ze het gesprek en staan we op.

Het is ongeveer 25 minuten lopen vanaf Piazza Navona naar het Colosseum maar het weer is heerlijk en met haar arm in de mijne heb ik geen enkel bezwaar tegen een wandeling. Ze vertelt me dat ze net met een studiegenoot sprak. Hij herinnerde haar aan een afspraak die ze bijna was vergeten. In verband met een fotografie opdracht hadden ze om 14:00 afgesproken bij het Colosseum.

Vandaar dat we daar nu als eerste heen gaan, dan kan ze dat combineren, het zal niet meer dan een half uurtje extra duren. Ik vind het prima en eerlijk gezegd kan het mij op dit moment niet schelen waar we heen gaan, ik wil gewoon heerlijk bij haar zijn. Onderweg koop ik twee fruitige Italiaanse ijsjes en al likkend en pratend lopen we langs het Forum naar één van de meest indrukwekkende overblijfselen van het Romeinse Rijk. Hoog rijzen de eeuwenoude rijen bogen boven de hoofden van de mensenmassa uit. Eén keer eerder was ik hier. Toen ook arm in arm en verliefd. Blijkbaar mag ik dit amfitheater alleen maar in deze geestestoestand zien.

Bij de ingang staat een lange rij, maar het lijkt vrij goed door te stromen en we sluiten aan. Luna bericht haar vriend, hij is al binnen. Eenmaal in de schaduw van de buitenste galerij voel ik hoe mijn armen nagloeien en ik snap meteen dat ik me uiteraard weer eens vergeten ben in te smeren. De hele ochtend rij en loop ik al in de volle zon, en daar kan ik niet zo goed tegen. Ik haal wat zonnebrandolie uit mijn tas. Wel meegenomen, toch vergeten. Luna biedt aan me te helpen en haar handen voelen heerlijk over de huid van mijn armen. Teder en zonder mijn gevoelige huid pijn te doen smeert ze me rustig in, terwijl we verder schuifelen in de rij.

Na de kassa gaan we even aan de zijkant apart staan. Zorgvuldig smeert ze ook een beetje op mijn wangen, neus en voorhoofd, die ook al aardig verkleurd blijken te zijn. Maar Luna geeft de spray nog niet terug en haar handen zetten hun verkoelende tocht door via mijn hals en half ontblote schouders naar de bovenkant van mijn borsten. Ondanks dat we al samen onder de douche hebben gestaan is dit de eerste keer dat haar handen me daar aanraken en ik kan een lichte zucht niet onderdrukken.

Haar vingers strelen iets verder onder de boord van mijn jurkje dan voor de zogenaamde bescherming noodzakelijk is. Haar ogen kijken recht in de mijne en ik zie dat het met haar hetzelfde doet als met mij.

Dan laat ze zich op haar hurken zakken en begint ook mijn ontblote benen in te wrijven. Automatisch kijk ik om me heen, maar niemand lijkt enige aandacht voor ons te hebben. Als men niet weet wat we voor elkaar voelen is er ook niet zoveel aan de hand natuurlijk. Haar handen masseren mijn kuiten en werken langzaam omhoog. En ondanks dat mijn jurkje tot vlak boven de knieën reikt, gaat Luna ook hier plagend wat verder dan nodig is. Haar vingers glijden langs mijn dijbenen omhoog. Ik sluit mijn ogen en voel een lichte rilling door mijn lijf gaan. Luna lacht en haalt plagend haar nagels over mijn vel als haar handen weer naar beneden gaan, voor ze op staat. Ze kust me en knipoogt: *“Jammer, dat ik niet ook zonnebrand nodig heb.”*

“Hai finito?”, klinkt een donkere mannenstem een paar meter verderop. Luna rent lachend naar haar vriend toe die zijn camera laat zakken. Ik ben benieuwd hoeveel foto’s hij van het tafereel zojuist heeft gemaakt. Maar ik maak me er helemaal niet druk om. Nog geen 24 uur geleden zou ik scheldend op hem af zijn gelopen, maar ik voel me heerlijk ontspannen en het maakt me geen donder uit wie allemaal ziet dat ik gek ben op die vrolijke Luna. Hij geeft me een hand en stelt zich voor als Carlo.

Hij heeft blonde krullen, groene ogen en is lang en slungelachtig. Het laatste uiterlijk dat ik bij een Italiaan zou verwachten en hij blijkt dan ook een Zwitserse moeder te hebben. Hij spreekt gebrekkig Engels, maar gelukkig wel goed Duits en daar kan ik me ook prima in redden. Het is wel een raar over en weer vertalen tussen de drie talen en op een gegeven moment vertaal ik zelfs iets in het Engels uit het Duits wat Carlo uiteraard beter tegen Luna gewoon in het Italiaans had kunnen zeggen. Ik stel voor dat ik even op mijn gemak alleen rondloop zodat zij rustig kunnen werken. Luna geeft me nog een kus en streelt mijn gezicht voordat ze met hem meeloopt.

Na beneden langs een tijdelijke tentoonstelling over de renovatie te hebben geslenterd, loop ik de trap op naar de tribunes. De zon schijnt fel de perfect ronde ruimte binnen en ik snap waarom de Romeinen een afdak hadden bedacht, zodat grote delen van het publiek in de schaduw konden zitten. Ik geniet van het uitzicht op het middenterrein en het valt me op hoe rustig deze gigantische ruimte lijkt, ondanks de enorme hoeveelheid mensen die er per minuut naar binnen wandelt.

Hier en daar zie je plukjes mensen, maar het stadion lijkt verre van vol. Op het middenterrein is ongeveer de helft van de oude vloer gerestaureerd. Hierdoor zie je zowel de gewelven eronder als hoe daarboven een zanderige arena werd geconstrueerd voor de gladiatoren en wilde dieren.

Op een bankje in de schaduw van een grote kolom ga ik zitten en neem een slok van het koude water, dat we bij de ingang hebben gekocht. Schuin aan de overkant zie ik Luna en Carlo lopen. Haar jurkje en zijn lange postuur zijn een onmiskenbare combinatie. Zij praat, gebaart en wijst en hij neemt voortdurend foto's op haar aanwijzingen. Ik leun tegen de koele stenen, zet mijn zonnebril op en blijf hun bewegingen volgen totdat ze in het duister van één van de rondgangen verdwijnen. Ik sluit mijn ogen en probeer te bedenken wat er van nacht gaat gebeuren. Zal ze bij me blijven slapen? Hoewel ik het wil voel ik me er ook zenuwachtig onder. Ik ben helemaal niet vermoeid, maar toch merk ik mijn gedachte nu snel wegglijden ...

... het meisje dat me kust neemt mijn handen nu over van de twee begeleidsters. Terwijl ze me lachend aan blijft kijken loopt ze achterwaarts de kring uit. De anderen wijken, als in een choreografie, uiteen en begeleiden ons naar een verhoging. Het is een soort altaar van glimmende zwarte steen. Ze gaat me voor, de uitgehouwen trap op. De steen voelt koel aan, aan mijn voeten.

De anderen gaan om het altaar heen staan en de kring wordt weer gesloten, alleen nu staan ze om en om. Elke jonge vrouw heeft aan weerszijde de hand vast van een jongeman en andersom. Op het altaar staan vier of vijf stenen blokken van verschillende hoogte. Het meisje brengt me naar de hoogste van de rij en gebaart me te gaan zitten. Nu is zij groter dan ik en moet zij zich voorover bukken om me nog een kus te geven. Vervolgens laat ze haar gewaad van zich afglijden en gaat schrijlings op mijn schoot zitten ...

... krklik ... het onmiskenbare geluid van een diafragma. De camera van Carlo legt vast hoe Luna op mijn schoot kruipt en me wakker kust. "Weer aan het dromen, mijn Julia?", zegt ze en neemt mijn zonnebril af. Ik knik en geef haar een veelbetekenende knipoog. Haar ogen verraden haar nieuwsgierigheid maar ze begrijpt dat het later wel komt.

“Klinkt goed, dat ‘mijn Julia’”, zeg ik terwijl we met zijn drieën richting de uitgang lopen. Luna zegt dat ze dat leuker vindt dan July of Juliette en Carlo sluit zich daar meteen bij aan.

“Eigenlijk, ‘mijn Luna’, vind ik vooral het ‘mijn’-deel fijn”, fluister ik hetgeen weer die betoverende glimlach op haar gezicht brengt. Carlo die het even gemist heeft wil wat zeggen, maar ziet onze beide stralende gezichten en houdt wijselijk zijn mond. Bij de uitgang nemen we afscheid van hem en hij belooft Luna de foto’s snel te zullen sturen waarna ik weer alleen ben met mijn kleine Italiaanse.

Voordat we verder gaan, lopen we naar een restaurant aan de overkant van de drukke weg. Op het voorbijrazende verkeer na, is de locatie echt prachtig. In de schaduw van rijk met druivenplanten begroeide pergola’s, hebben we uitzicht op het Colosseum en de ruïnes van het Forum Romanum. Ik vertel haar over de droom en Luna is net als ik verbaasd, over hoe iemand in een soort vervolgschap kan dromen. Ze is benieuwd of en hoe lang het nog verder gaat ... en waarheen. We eten, drinken, praten en genieten van elkaars gezelschap. Het voelt allemaal zo vertrouwd en natuurlijk. Ze vertelt over haar familie en haar studie en ik over de band met mijn opa. Af en toe houdt ze mijn hand vast en zo nu en dan kussen we elkaar. En elke keer opnieuw krijg ik kriebels in mijn buik.

Dan wordt onze idylle helaas verstoord door haar mobiel. Ze laat zien dat het haar moeder is en ik begrijp dat ze, op dit rare tijdstip, dit even moet opnemen. De zonet nog zo vrolijke Luna, klinkt nu ernstiger en af en toe kijkt ze naar mij terwijl haar moeder aan de andere kant van de lijn aan het ratelen is. Er begint mij iets te dagen en ik kijk gauw op mijn eigen mobiel. Ja hoor, twee gemiste oproepen van Erica en een 4-tal berichtjes. Ze vertelt erin dat ze me straks de verdere details wel zal mailen maar dat ze één en ander via onze vestiging in Napels snel heeft kunnen regelen.

De lijst die Erica opsomt, verbaast zelfs mij. Of ze heeft door, hoe belangrijk dit voor mij is, of mijn opa heeft haar nog iets extra’s ingefluisterd. Maar ik denk dat ik zo wel het één en ander uit te leggen heb aan mijn Luna. Al hun achterstallige rekeningen zijn betaald, een tegoed voor ongeveer twee jaar bij hun gebruikelijke groothandel en ook nog een fonds op hun naam van waaruit er nog meer voor de gemeenschap van het dorpje gedaan kan worden.

Haar ouders hoeven zich in elk geval geen zorgen meer te maken over hun financiële toekomst. Als Luna nu maar niet denkt dat ik haar probeer te 'kopen'. Dat is zeker niet de bedoeling. Ik zie Luna's ogen vochtig worden en begin me nu toch wel ongerust te maken. Ze ziet het, maar pakt mijn hand en knijpt er zachtjes in.

Het is duidelijk dat Luna ook moeite moet doen om haar moeder dit alles te laten accepteren. Als ze de verbinding eindelijk verbreekt, laat ze haar tranen de vrije loop en nestelt ze zich in mijn gespreide armen. Ik laat haar rustig begaan en zeg nog maar even niets. Het duurt lang voordat ze in staat is om weer te praten. Ze gaat overeind zitten en kijkt me met rode, betraande ogen aan. Ze verklaart me officieel voor gek maar voegt eraan toe, dat ze heel goed weet dat ik dit niet doe om haar aan me te binden. Ook haar moeder was daar niet bang voor maar vond het wel buiten alle proporties.

"Ik weet het", zeg ik ietwat beschaamd, "mijn secretaresse heeft zich een beetje laten gaan."

Luna lacht. Ze heeft geen idee hoe fijn ik het vind om die lach weer te zien! We zijn het er over eens dat Erica een beetje heeft overdreven maar ik ben heel blij dat ze mijn steun hebben geaccepteerd. En benadruk naar Luna, met de vraag dat ook aan haar ouders door te geven, dat het te danken is aan wat ze zelf doen, daar in dat dorpje. Dat ik dat wéét, is uiteraard gerelateerd aan mijn vriendschap met hun dochter, maar dat ik hen graag wil steunen heeft echt alleen maar met hun inspanningen te maken. Dat hebben ze zèlf verdiend en niet via de, overigens heerlijke, kussen van hun dochter. Luna belooft het aan hen door te geven, op de kussen na, want die zijn alleen maar zo heerlijk, door degene aan wie ze deze geeft en ze voegt de daad bij het woord.

Als haar ogen hun normale kleur en schoonheid weer hebben teruggekregen, lopen we naar de ingang van het Forum. Luna is een goede gids. Slingerend langs de ruïnes van het eens zo rijke centrum van Rome leidt ze me naar een stenen trap aan de zuidzijde. Via deze trap beklimmen we de centrale heuvel van de oude stad. Bovenop is een verrassend groene tuin met hier en daar nog wat resten van de keizerlijke paleizen. Maar wat vooral verbazend is; het ontbreken van echt grote hoeveelheden ruïnes op deze heuveltop, verleidt slechts weinig toeristen tot het maken van de klim. En dat terwijl het uitzicht toch echt adembenemend is.

Ik probeer me voor te stellen hoe het moet zijn geweest vanuit de nog hoger gelegen ramen, toen hier de luxe verblijven van de adel nog stonden. Achter ons het Forum en de heuvel van het Capitool, links het Colosseum met de bijbehorende triomfboog. Een klein stukje verder zuidwaarts de meest intacte resten van een aquaduct binnen de stadsgrenzen van Rome. En in de verte zien we de rode stenen van het grootste badhuis dat Rome ooit heeft gekend; de thermen van Caracalla.

Tussen de bomen door en over grasveldjes heen leidt mijn privé gids me naar de uiterst zuidelijke rand van deze kleine vlakke heuvel. De contouren van het gigantische paleis zijn nog vaag in het landschap zichtbaar en we gaan tegen een muurtje in het gras zitten. Voor ons, zo'n 30 meter naar beneden; Circus Maximus, de Romeinse renbaan. Ook daar zien we hordes toeristen rond schuifelen. Maar hier, op ons uitzichtpunt, zijn we bijna alleen. Heel af en toe iemand, met de camera in de aanslag, die ongetwijfeld de mooiste foto's maakt. Luna draait zich zijwaarts op haar rug en gaat met haar hoofd op mijn schoot liggen. Haar ogen kijken op naar mij. Ik streel met mijn hand door haar haren. Ze sluit haar ogen.

Mijn vingers glijden langs de contouren van haar gezicht. Mijn wijsvinger raakt haar lippen aan en ze kust deze. Via haar kin naar haar hals streel ik langzaam verder tot mijn vingers over de mooie rondingen strijken die de V-hals van haar jurkje aan me toont. Haar ogen blijven gesloten maar haar mond opent zich licht en ik hoor haar ademhaling. Plagerig streel ik afwisselend haar rechter en haar linker borst. Elke keer als ik dreig verder te gaan dan de stofrand, stopt haar ademhaling en keert mijn vinger op haar schrede terug.

"Plaaggeest", fluistert ze met nog steeds gesloten ogen en strekt haar hand uit naar mijn gezicht. Ik neem hem vast met mijn andere hand en kus de palm en bijt zachtjes één voor één in haar vingers.

De hand bij haar borsten rust nu tussen haar welvingen in en voelt haar hartslag. Ik leg haar hand tussen de mijne om haar ook die van mij te laten voelen ... ze kloppen snel ... maar perfect synchroon! Ze opent haar ogen en kijkt me aan. Ik wil haar zoenen en veel meer, al weet ik amper wat ik daarmee dan eigenlijk precies bedoel. Natuurlijk weet ik wel hoe intimiteit tussen vrouwen zou kunnen zijn, maar dat is nog heel wat anders dan het daadwerkelijk ervaren.

“Niet zenuwachtig zijn”, raadt Luna mijn gedachten, “we hebben alle tijd van de wereld.” Ze komt omhoog, kust me, staat op en trekt me ook overeind. Ze neemt mijn gezicht tussen haar handen, kijkt me diep in mijn ogen en kust me weer ... en weer.

“Ti amo”, fluistert ze tussen twee van de vele kleine kusjes door.

“Ti amo ... ook”, stuntel ik terug.

Ze lacht en sleept me rennend mee het grasveld over:

“Ti amo anch'io - Ti amo anch'io - Ti amo anch'io”, schreeuwt ze, om me heen draaiend totdat we midden op het veld omvallen en over elkaar heen rollen. Ik eindig bovenop en druk haar polsen in het gras terwijl ik over haar heen ga zitten. Haar ondeugende ogen kijken me uitdagend aan. Ik druk mijn lippen op de hare. Met alle ontwakende passie, die er door mijn lijf stroomt, zoen ik haar. Haar antwoord is minimaal net zo vurig en ik hoor haar zachtjes kreunen. Ik kom hijgend overeind en laat haar polsen los.

We staan op en hand in hand kijken we elkaar aan. Jurkjes onder het gras, haren verward, blosjes op de wangen en verwilderde ogen. Af en toe kussend fatsoeneren we elkaar. Ik maak haar staart weer wat steviger vast. Ze vraagt nogmaals om de zonnebrandspray en we lopen naar de schaduw van een olijfboom.

Vooraf mijn gezicht en nek beginnen nu langzaam pijnlijk rood te worden. Voorzichtig en zorgvuldig wrijft ze de verkoelende vloeistof op mijn verbrande huid. Armen, benen en borsten zijn er gelukkig minder erg aan toe, maar uiteraard neemt ze het zekere voor het onzekere en ik geniet van haar weldadige behandeling.

Steeds ondeugender raakt ze me af en toe aan op plekje die echt geen olie nodig hebben. Zo wrijft ze met één hand de bovenkant van mijn borsten in terwijl de andere hand deze zachtjes masserend ondersteunt, waarbij de duim ‘per ongeluk’ door de dunne stof van mijn jurkje heen een tepel aanraakt. Als een elektrische lading schokt een opwinding door mijn lijf. Ik voel mijn tepels harder worden onder haar subtiele plagerij en ik sluit mijn ogen.

Ook bij het insmeren van mijn benen dwaalt één van haar handen steeds verder af. Als haar vingertoppen zachtjes langs de binnenkant van mijn dijen strelen voel ik hoe ik automatisch mijn benen ietsjes spreid. Ik hoor een lichte zucht aan haar mond ontsnappen als ze heel even de stof van mijn slipje aanraakt.

Kippenvel verspreidt zich over mijn hele lijf en ik wankel op mijn benen. Dan komt ze overeind en kust me. Minutenlang blijf ik met gesloten ogen van haar kusjes genieten totdat de opwinding langzaam begint weg te ebben.

Gearmd slenteren we de heuvel weer af. Het begint al te schemeren en met dit tempo zal ik weinig van de stad te zien krijgen, maar dat is het laatste waar ik me druk over maak. Ik denk aan de nacht die gaat komen. Waar zal ik zijn, waar zal zij zijn? Ik kan me niet voorstellen dat we niet samen zullen zijn.

Ik zou ook niet anders willen, maar wat dan? Alsof Luna mijn gedachten weer eens raden kan, gaan we op een bankje zitten en vraagt ze me wat de plannen voor de rest van de avond zijn. Er zijn een aantal opties. Hoe dan ook, wil zij zich voor het eten en voor de avond nog gaan opfrissen en omkleden. Ze heeft een studentenkamer op de campus, een flink stuk buiten het centrum. Ik wil hetzelfde maar voel er niets voor om haar te laten gaan, ze is te verslavend. Ze lacht, kust me en belooft dat ze zo snel mogelijk weer terug zal komen. Dan stel ik de vraag die ik al tijden wil stellen.

“Blijf je vannacht weer bij me?” Ze knikt, al vraagt ze zich wel af hoe we dat in het hotel moeten gaan regelen. Ik beloof haar dat ik daarvoor zal zorgen. Als ze even later op de bus stapt mis ik haar al. Ze kust me vanachter het raam, als de bus wegfijdt.

Het voelt raar om alleen terug naar het plein te lopen. Ook Patrick komt weer even in mijn hoofd. Met hem was ik ook bijna 24/7 samen en ik snap nu pas in welk gigantisch gat ik eigenlijk ben gevallen na zijn te vroege dood. En nu ik weer iemand gevonden heb, bloei ik ook meteen weer helemaal op. Ergens schaam ik me voor hoe zeer afhankelijk ik blijkbaar ben van andere mensen, om zelf gelukkig te zijn. Maar voor nu kan me dat niet schelen, ik ben blij met Luna. Ik heb geen idee waarheen dit gaat en hoe lang het zal duren. Maar ik neem me in elk geval voor er volop van te genieten en als het voorbij is, zo'n donkere periode in mijn leven niet meer te accepteren.

Op de hotelkamer kruip ik eerst achter mijn laptop. Ik lees de mails van Erica en moet lachen om de kleine persoonlijke commentaartjes die ze erbij heeft gezet. Het is pas mei, maar ze verdient een super Kerstbonus dit jaar!

Ik mail haar terug met nog wat zaken die ik rondom Luna wil laten regelen, waar ze morgen mee aan de slag kan. Maar nog geen tien seconden nadat ik op [send] heb gedrukt, gaat mijn telefoon. Erica zit thuis nog wat te werken en zag mijn mail binnenkomen. Ik vertel haar alles over Luna en over wat ik voor haar voel, alleen de dromen laat ik achterwege. Ze is heel erg blij voor me en vraagt of ze het aan opa mag vertellen. Voor de rest zal ze het uiteraard stil houden, maar 'die ouwe' is zo benieuwd naar mijn verhalen.

Ik vind het goed uiteraard en we overleggen nog even zakelijk verder, wat ik precies wil regelen. Zoals altijd heeft Erica echter aan een half woord genoeg en ze zegt dat het voor de lunch morgen in kannen en kruiken zal zijn. Ik besef echter dat het morgen zondag is en dat ze vandaag ook al extra gewerkt heeft, maar ze wuift mijn bezwaren weg. Ze heeft meer dan genoeg vrije uren nu ik er een paar maanden niet ben, stelt ze me gerust, en ze doet het graag.

Voordat ik aan mezelf kan toekomen, moet ik eerst ook nog wat met het hotel regelen. Ik loop naar beneden om bij de receptie te vragen of Marzio er is. Hij is één van de bedrijfsleiders hier en met hem heb ik voor mijn komst al een paar keer contact gehad. Tot mijn opluchting zie ik door de glazen afscheiding dat hij zelf in het kantoor, achter de balie, zit en hij komt meteen aanlopen als hij me ziet naderen. Ik vraag of we ergens rustig kunnen praten en hij neemt me mee naar een ruimte naast de receptie. Hij biedt me wat te drinken aan en ik steek van wal.

Het zoveel mogelijk zakelijk houdend, leg ik uit dat ik voor mijn werkzaamheden de komende maanden naar een assistent op zoek was en dat ik, puur toevallig, die gevonden heb in één van zijn mensen. Ik vraag hem dan ook het contract van Luna met onmiddellijke ingang op te zeggen. Waarbij de bijkomende kosten uiteraard in rekening kunnen worden gebracht, en verzoek hem een kamer voor haar in gereedheid te brengen vlakbij de mijne.

En of hij het overige personeel op de hoogte wil brengen van deze wijzigingen van haar status hier, omdat hij zich uiteraard kan voorstellen dat het voor haar ook even wennen zal zijn. Hij belooft mij dat hij ervoor zal zorgen dat er geen scheve ogen zullen zijn en zegt zelfs toe haar nu vrij te stellen van werk maar haar contract aan te houden tot na de zomer, voor het geval ze terug wil keren.

Ik bedank hem voor de wederom uitstekende service en hij haast zich weg om alles in gang te zetten en te regelen voordat Luna straks binnenwandelt.

In de lift naar boven besef ik, dat ik Luna's mobiele nummer helemaal niet heb, dus ik kan haar niet voorbereiden. Maar dat komt vast goed, ze lacht zich er wel weer doorheen. Eindelijk stap ik onder de douche. Maar de warme stralen zijn al gauw te heet voor de verbrande huid van mijn wangen en nek.

Op mijn gemak verzorg ik de gevoelige plekken met een geurige zalf en voel ik de energie weer terugkeren in mijn vermoeide lichaam. Ik denk aan Luna en aan haar plagende handen. De opwinding van de hele dag keert meteen terug en snel zet ik de douche wat kouder. Daarna wikkel ik me in een warme badjas en loop terug naar de kamer.

Luna is al meer dan twee uur bij me vandaan en buiten is het al aardig donker. Ik besluit dat we dan straks maar beter hier kunnen eten en bekijk de menukaart. Ik heb uiteraard nog maar weinig benul van wat Luna nu precies lekker vindt, maar neem de gok en bestel een aantal kleinere gerechtjes, dan kunnen we allebei kiezen en meerdere dingetjes eten. Het eten zal er over een half uur zijn.

Bij de kast bedenk ik wat ik nu eigenlijk aan zal trekken. Ik twijfel tussen gewoon deze badjas aanhouden of me heerlijk voor haar op te tutten. Ik besluit tot het eerste en ga even relaxt op het bed liggen en zet wat muziek aan. De klanken uit één van Wagner's bekendste opera's vullen de ruimte. De zware stem van de bariton, vibreert door mijn ontspannen lijf ...

... het jonge naakte meisje drukt haar lijffe tegen me aan en omhelst me. Ik voel haar rillen van de kou en ik sla mijn armen ook om haar heen. Achter mij klinkt de zware stem van de hogepriester. Ik versta zijn opdrachten niet, maar het meisje gehoorzaamt direct en ze draait zich om op mijn schoot. Ze leunt nu met haar rug tegen mij aan en haar handen begeleiden de mijne naar haar kleine borsten. Voorzichtig pak ik ze vast en kneed ze zachtjes.

Ze rilt weer, maar niet van de kou dit keer. Ik voel haar lijffe langzaam bewegen en haar ademhaling wordt onrustiger.

Mijn handen strelen nog steeds haar borsten en tepels en pas als haar heupen beginnen te schokken, besef ik dat ze in deze positie op mijn schoot zichzelf aan het vingeren is. De zware stem klinkt resoluut. Het meisje gehoorzaamt en klautert al schokkend en trillend van mijn schoot af. Ze draait zich om en haar ogen blijven strak in de mijne kijken. Dan begeven haar benen het en valt ze met een luide bons op het altaar ...

... bij de tweede bons keer ik terug in de werkelijkheid. Ik zet de muziek zachter en roep dat ze binnen mogen komen. Ik sta op van het bed en trek mijn badjas recht. De tafel wordt snel, vakkundig, keurig gedekt en ik leg een fooi op het wagentje. Plots voel ik een hand van achteren op mijn billen. Verschrikt kijk ik om. Ik had helemaal niet gelet op wie er binnenkwamen en kijk in het lachende gezicht van Luna. Haar collegaatje geeft haar nog een knipoog en Luna werpt haar het schort toe dat ze nu weer heeft afgedaan. De deur wordt achter haar gesloten en Luna loopt naar me toe. Ze maakt het haar los en ik kijk bewonderend naar mijn vriendin.

Ze heeft een rokje aan en een kort topje. Niet bepaald kleding om bij deze temperaturen, zo vroeg in het seizoen, nachtelijk Rome mee in te trekken. Waarschijnlijk waren onze gedachten weer eens hetzelfde. Nog voor ze bij me is, brand ik van verlangen en wil ik nog maar één ding.

Ze strekt haar handen naar me uit. In één soepele beweging valt de badjas op de grond aan mijn voeten en drukken haar vochtige lippen zich verlangend weer op de mijne. Mijn handen glijden als vanzelf over haar billen en schuiven het rokje omlaag. Ze stapt eruit terwijl ze me achterover op het bed duwt. Met een plof kom ik neer en binnen een seconde voel ik haar naakte lijf bovenop de mijne.

Achter haar landt met een sierlijke boog haar topje als laatste kledingstuk bij de rest. We zoenen, ongeremd en wild. Mijn handen dwalen over haar perfecte lijf. Ze steunt op haar handen en richt zich iets op om me aan te kijken. Haar ogen vol vuur. Ik voel me twee keer zo jong dan zij, in plaats van ouder. Ondanks het smachten naar meer word ik overvallen door een lichte paniek. Ik weet niet hoe ik het naar haar moet verwoorden en mijn hersens draaien overuren.

“Mijn Luna”, begin ik zacht, “Ik weet nie...” Een kus belet me het verdere spreken. Dan zegt ze zachtjes heel dicht bij mijn oor:

“Stil, mijn Julia, je maakt je teveel zorgen. Sluit je ogen en ontspan. Niet meer praten en laat het gebeuren, je mag niet meer bewegen.” En om haar woorden kracht bij te zetten neemt ze mijn handen en drukt deze achter mijn hoofd in het kussen.

Gehoorzaam sluit ik mijn ogen en probeer te ontspannen. Maar elke spier van mijn lichaam staat strak, in afwachting van de geringste volgende aanraking. Ik voel haar lippen in mijn nek en hoor weer haar warme stem die mij kalmeert en vraagt me te ontspannen.

Geduldig kust ze mijn nek, wangen, kin en lippen totdat ik eindelijk rustiger ga ademen. Als betoverd zak ik volledig ontspannen in het zachte matras.

“Goedzo”, zucht ze en haar spoor van kusjes verplaatst zich naar mijn hals en schouders. Haar mond verplaatst zich naar beneden. Haar vingers strelen mij overal. Ik voel de spanning in mijn lijf terug keren en de opgebouwde seksuele energie, van de afgelopen 36 uur, golft in sneltreinvaart door mijn onderlijf. Ik kan en wil het niet tegenhouden en zuchtend geef ik me over aan het genot dat ze me geeft.

Terwijl ik nog lig na te trillen voel ik haar kronkelende lijf zich een weg terug naar boven banen. Haar zoen duurt voort totdat de laatste orgastische krampen mijn lichaam hebben verlaten en ik mijn armen om haar nek sla en eindelijk in staat ben haar zoen te beantwoorden. Ik open mijn ogen en zie haar verhitte gezicht. Haar ogen vochtig en haar mond half open.

Tot mijn verrassing zegt ze: *“Dankjewel”*, en ze legt uit dat ze heel goed beseft dat dit voor mij nieuw en ongemakkelijk moet zijn. En ze is heel blij dat ik haar zo snel en diep vertrouw dat ik me aan haar heb durven overgeven. Ze geeft ook toe dat ze nu zelf heel erg geil is maar wil absoluut niet méér doen vanavond. Ik smelt door haar lieve woorden en van hoe voorzichtig ze met me is.

“Ti amo”, fluister ik en ik meen het met heel mijn wezen. Ze knikt en kust me. Zij houdt ook van mij en er is geen cel, in mijn nagenietende lijf, die daaraan twijfelt.

We staan op en ik wankel nog even zwakjes op mijn benen, maar ze helpt me terwijl we samen naar de douche lopen. Zonder ons aan te kleden gaan we daarna aan tafel zitten en eten. Weliswaar iets afgekoeld maar nog steeds heerlijk. Af en toe voeren we elkaar wat fruit.

Ik open de fles champagne en we toosten op onze liefde. Luna vertelt over wat Marzio haar heeft medegedeeld en vraagt lachend of ze zo naar haar eigen kamer moet.

Ik kijk naar het omgewoelde bed en zeg: *“Ja, je moet zo naar je eigen kamer ... samen met mij.”*

Ze vraagt ook wat hij bedoelde met dat ik haar assistent ga worden en ik leg uit wat de bedoeling is. Hoewel ik nog geen idee heb wat ik de komende drie maanden moet gaan doen, wil ik dat graag samen met haar doen. En uiteraard wil ik daarbij zorgen dat ze na de vakantie, voldoende verdiend heeft voor het volgende collegejaar. Tenslotte vraagt ze of dit zojuist dan haar sollicitatiegesprek was. Ik knik en zeg dat ze is aangenomen.

Ze leunt naar me toe en geeft me lachend een kus;

“Ik kus mijn bazin.”

2 “... do as the Romans do”

zondag 3 mei

We doen allebei een badjas aan en lopen de kamer uit. Luna kijkt op haar kaartje – 412. Haar kamer is schuin aan de overkant van de vierkante hal. Giechelend als schoolmeisjes lopen we de vreemde kamer binnen en doen het licht aan. Veel kleiner maar met een groot bed en dat is alles wat we van deze kamer willen gebruiken. De badjassen over een stoel kruipen we naakt tegen elkaar aan.

Ze fluistert tegen mij. Lieve Italiaanse woorden. En ik zucht en voel me intens tevreden. En moe, heel erg moe. Ze kust mijn wang en ik fluister nog een keer dat ik van haar hou terwijl ik voel dat ik weer in een diepe slaap glijd ...

... twee jongemannen klimmen soepel het altaar op en helpen het meisje naar beneden. Het is duidelijk dat ze hebben genoten van het tafereel want hun erecties steken scherp af tegen het flakkerende licht van de vlammen. Vanaf beide zijden komt nu een jonge vrouw omhoog. Ze schijnen me ongeveer de oudsten van de groep en lijken bijzonder veel op elkaar. Zoveel dat het wel bijna een tweeling moet zijn.

Ze helpen me overeind en zetten me op een lagere verhoging. Deze is ook langer van formaat en ze geleiden me achterover totdat ik languit op de steen lig. De kou trekt door mijn huid en ik ril als ik het kippenvol voel opkomen. De twee staan aan weerszijde van me, ter hoogte van mijn bovenlijf en synchroon laten ze de kleden van zich afvallen. Uit mijn ooghoeken zie ik hoe deze door twee jongemannen in het heilige vuur worden geworpen. Vlak boven me buigen ze zich naar elkaar toe en kussen. Teder en lief. Zonder dat hun lippen elkaar loslaten gaan ze op hun knieën en voel ik hun haren op mijn buik kriebelen ...

... ik wil met mijn hand de kriebel weghalen maar voel dan de haren van Luna. De dekens zijn inmiddels op de grond terecht gekomen en ze ligt bijna dwars op het bed met haar hoofd op mijn buik. Haar gezicht in mijn richting. Ik leg een kussen onder mijn hoofd en kijk naar haar. Met een vredige glimlach ligt ze vast in slaap. Haar ademhaling diep maar rustig en regelmatig. Eén van haar handen rust tussen mijn borsten. Zachtjes streel ik de rug van haar hand.

Haar vingers reageren kort maar ze wordt er niet wakker van. Dan leg ik mijn hand op haar dijbeen en knijp er zachtjes in. Ze zucht maar slaapt door. Ik plaag haar met kriebelende strelingen van mijn vingertoppen. Heel even lijkt ze wakker te worden maar ze draait zich alleen maar een beetje op haar rug.

Dit is zo verleidelijk. Mijn hand verplaatst zich behoedzaam naar boven. Mijn vingers bewegen teder tussen haar dijen. Er is weinig ruimte, de achterkant van mijn hand raakt haar andere dij.

Ik hou mijn hand een tijdje stil en kijk naar Luna's gezicht. Nog steeds in een diepe slaap. Kalme ademhaling, geen droom. Ik beweeg mijn hand verder. De muis van mijn hand, rustend op haar dij, mijn vingers met haar spelend.

Ik zie aan haar gezicht dat ze nog steeds slaapt. Maar het trillen van haar oogleden verraadt dat ze nu wel aan het dromen is. Ik kan me voorstellen waarover ze droomt. Ik druk mijn hand nu wat steviger naar beneden. Haar heupen wat dieper in het zachte matras drukkend. Ik voel haar lijfje meer bewegen en moet moeite doen om het contact niet te verbreken.

Haar orgasme komt toch nog onverwacht snel. Met wijd opengesperde ogen kijkt ze me zuchtend aan en rolt van me af. Ik ga naast haar liggen en kus haar hals. Ik leg mijn hoofd op haar schouder en streel zachtjes het nog steeds zwaar ademende bovenlijf.

"Goedemorgen, mijn Luna", zeg ik en kus haar wang, "lekker geslapen?" Ze zegt dat ze vooral heerlijk is wakker geworden en kust mijn voorhoofd, *"mijn ondeugende bazin."*

Zo blijven we rustig een tijdje liggen. We zoenen en laten de dag langzaam beginnen. Dan staan we op en nemen de badjassen van de stoel. Ik kijk naar het bed, de deken op de grond, het laken omgewoeld en een natte plek als bewijs van haar climax.

"Het ziet er in elk geval gebruikt uit." Ze bloost maar steekt dan haar tong uit en geeft mij de schuld van de heftigheid van haar orgasme. We lopen snel terug de hal over naar mijn kamer en kruipen daar weer samen onder de douche. Terwijl we ons aankleden en opmaken bespreken we wat we gaan doen vandaag.

Als we uiteindelijk besluiten tot het Vaticaan, bekijken we de veel te blote outfits en kleden ons nog maar een keer om in wat meer bedekkende kleding. Luna heeft daar niet zoveel van bij zich, dus ze kiest een langere jurk van mij uit en als we elkaar hebben goedgekeurd, lopen we naar beneden.

Hoewel Luna wel hier en daar even een collega groet, kan ik niet anders dan zeggen dat het personeel hier zeer professioneel is en ik merk geen afkeurende blikken. Uiteraard zal er achter de schermen wel wat geroddeld worden, dat is toch niet te voorkomen, maar er is geen afgunst merkbaar en dat voelt heel prettig.

Het is maar een korte wandeling naar de rivier richting Vaticaanstad en onderweg ontbijten we nog even uitgebreid in een knus tentje, waar ik echt de enige niet Italiaanse ben. Maar Luna voert het woord, de service is top en het eten, maar vooral de koffie, echt perfect. We praten ontspannen over haar studie. Aanstaaende woensdag heeft ze een laatste presentatie voor dit jaar en dan kan ze volgend jaar aan haar afstudeeropdracht beginnen.

Haar specialiteit is stedenbouwkunde, hetgeen wel bijzonder is omdat maar weinig vrouwen dat doen. Haar medestudentes kiezen meestal voor interieur design en ze zit dan ook tussen vrijwel alleen maar mannen. Waarvan een aantal haar wel leuk vindt, lacht ze, maar ze zijn uiteraard allemaal kansloos. Ze heeft wel ooit een vriend gehad, maar echt serieus is ze al heel lang alleen met vrouwen.

Op de brug naar de Engelenburcht zijn we de enige toeristen zonder camera. En we lijken ook de enigen te zijn die geen haast hebben en op ons gemak genieten van wat we allemaal zien. Luna weet echt veel van de stad en uiteraard de gebouwen. Ze is een geanimeerd spreekster die me boeit met haar verhalen, feiten en weetjes.

Het helpt uiteraard dat ik smoorverliefd ben op mijn reisleidster maar ik denk dat ik ook als gewone toerist, haar begeleiding als top zou hebben ervaren. Op de grote boulevard richting het Sint Pieters plein is het een drukte van belang en hoe dichters we bij het centrum van de Katholieke wereld komen, hoe meer talen we om ons heen horen. Luna wijst naar de rij wachtende mensen aan de rechterkant van het plein en zegt dat het er niet naar uitziet dat we voor het donker al binnen zullen zijn.

Voor heel even wordt de gids nu geleid en ik neem haar mee naar links. Dit is één van de weinige zaken die ik me nog heel goed herinner van de vorige keer hier. Patrick kende de weg in Rome goed en we lopen naar een ingang die alleen bedoeld is voor hogere geestelijken en VIP-gasten. Alle toeristen worden hier door de Zwitserse Garde zonder pardon weggestuurd en alleen een enkele kardinaal of een stel dat uit een grote limousine stapt mag doorlopen.

Niet aarzelend, zoals de meeste toeristen die een poging wagen, maar resoluut, loop ik op de wachtpost af en geef hem een hand, waarbij ik hem meteen een bankbiljet in handen druk. Ik wacht zijn reactie, of het genoeg is, niet af maar loop zelfverzekerd met Luna aan mijn arm naar binnen. Het helpt daarbij waarschijnlijk ook dat we er niet uitzien als toeristen. De wacht zegt niets en er wordt ons geen strobreed in de weg gelegd. Ook de twee mannen bij de deur salueren alleen kort maar laten ons zonder enig probleem passeren.

Eenmaal binnen begint Luna onbedaarlijk te giechelen. Ze vond het heel spannend om zo naar binnen te sneaken en kijkt nog af en toe achterom of ze niet alsnog achter ons aan komen, maar uiteraard blijft het rustig. De kardinaal, die vlak voor ons via deze ingang naar binnen liep, kijkt even achterom maar lacht dan vriendelijk naar de twee keurig geklede jongedames. Ik vraag me af of hij denkt dat we zussen zijn ... of erger; moeder en giebelende dochter. Mijn lief komt langzaam weer wat tot bedaren en begint me te vertellen over alles waar we voorbij lopen.

Het gebouw is echt zeer indrukwekkend en we dwalen er urenlang langs de schilderijen en beelden. Tot drie keer toe worden we aangesproken door een priester of non die daar werkt, omdat we blijkbaar opvallen door het extreem rustige tempo waarmee we rondlopen. Maar als Luna hen in vloeiend Italiaans antwoord geeft, is de achterdocht snel verdwenen en gaan ze weer op in de menigte.

Tenslotte besluiten we ook de koepel nog te beklimmen. Startend met een lift naar de eerste rondgang en van daar langs steeds smaller wordende stenen trappen naar boven. Het is duidelijk dat mijn conditie te wensen over laat en we moeten een paar keer uitrusten op een wat breder punt, waar anderen ons wel nog kunnen passeren. Om hen de ruimte te geven drukt Luna zich dan dicht tegen me aan, veel dichter dan noodzakelijk maar mij hoor je niet klagen.

En als niemand in de buurt is, kussen we elkaar. Wanneer ik vlak achter haar loop en geïntrigeerd naar haar bewegende rondingen staar, bedenk ik me dat ik volgens mij als Katholiek meisje nu wel heel erg nodig aan een biecht toe ben. Ik lach van binnen als ik denk aan hoe ik de priester zou uitleggen wat er sinds twee dagen met mij aan de hand is.

Nee, biechten lijkt me geen goed plan. In plaats daarvan besluit ik Luna maar even onverwacht een kus op haar achterste te geven, welke zich zo uitdagend vlak voor me bevindt. Ze draait zich quasi boos om en spreekt me bestraffend toe over het huis van God. Bezweet bereiken we de top van de koepel en genieten daar van zowel de verkoelende wind als het magnifieke uitzicht. Luna wijst me waar het beroemde museum is, de pauselijke verblijven en de grot van Maria Magdalena, in de tuin achter de Basiliek.

Naar beneden gaat een stuk soepeler en voordat we de lift naar de begane grond nemen, lopen we nog even over het dakterras aan de voorkant, waar we over het plein heen kunnen kijken. Luna wijst met een sarcastische grinnik naar de rij die nu nog langer lijkt dan vier uur geleden. Ik sta achter haar en sla mijn armen om haar heen. Ze neemt mijn handen vast en zo genieten we een poos van elkaar en van waar we zijn. In stilte. Twee van de honderden duiven zitten, op nog geen meter van ons, op de rand. Tegen elkaar aan. Ook zij lijken samen naar het plein te kijken. En zelfs als Luna zich omdraait en we elkaar zoenen, blijven de duiven onverstoord zitten. Pas als wij weglopen, vliegen ook zij op en zweven achter elkaar aan naar beneden.

Als we een kwartiertje later weer over het plein in de richting van het centrum van Rome slenteren, slaan de klokken van de vele kerktorens om ons heen vijf uur. Op de boulevard, waar de meeste mensen een plekje op één van de vele terrassen zoeken, schieten wij ergens naar binnen voor een koffie met wat lekkers. Luna pleegt wat telefoontjes en ik scroll door mijn mails heen.

Mijn afspraak met Berini is verplaatst naar 12:30. Verder wat nieuwsgierige vragen van mijn opa en uiteraard twee mails van Erica met nog wat aanvullende vragen voor Luna, keurig in zowel Engels als Italiaans, voor de afronding van haar contract. Alle gebruikelijke zakelijke mail ontbreekt en wordt door Erica uiteraard zorgvuldig naar vervangers doorgezonden en/of voor mij gearchiveerd.

Ik antwoord mijn opa dat hij nog even geduld moet hebben voor het eerste ‘verslag’ maar zeg er wel bij dat zijn kleindochter zich heel gelukkig voelt. En ik vraag Erica om straks, als Luna de antwoorden heeft gegeven, het contract per koerier naar het adres van Luna’s ouders te sturen. Luna weet het nog wel niet, maar ik wil daar graag weer naartoe.

Als Luna haar telefoon neerlegt geef ik haar de mijne en laat haar op haar gemak de vragen beantwoorden die Erica heeft. Als ze op [send] heeft gedrukt, vraag ik of ze eigenlijk enig idee heeft wat ze zou willen gaan verdienen, want daar hebben we het nog niet over gehad. Ietwat ongemakkelijk zegt ze dat haar dat niet zoveel uitmaakt. Als het maar niet minder is dan wat ze in het hotel verdiende, want dat heeft ze minimaal toch echt wel nodig voor haar studie volgend jaar.

Ik lach dat dat wel goed zal komen en vraag of ze een restaurant en hotel voor ons wil reserveren, zij spreekt tenslotte Italiaans en ik wil niet naar mijn eigen hotel vannacht. Ze knikt en vraagt waar ik naar toe zou willen.

“Ik zou graag willen eten en overnachten in de herberg van je ouders. En me verontschuldigen voor de acties van Erica.” Luna straalt. Ze is heel blij met het feit dat ik terug wil en dat ik me daar goed en thuis voel. Die excuses zullen niet gaan lukken, voorspelt ze, maar zij zal me helpen om ervoor te zorgen dat haar ouders mij gewoon als haar vriendin zien, en niet als een rijke weldoener. Ik kus haar en we lopen in de snel afkoelende namiddag door de smalle straatjes terug in de richting van het hotel.

Terwijl Luna onder de douche stapt, bel ik nog even met Erica. De arme vrouw heeft het nu drukker dan menig dag dat ik gewoon op kantoor ben. Maar ze verzekert me er nogmaals van, dat dit geheel geen probleem is, en ze gaat morgen meteen weer één en ander regelen. Luna komt naakt tegen me aan staan en ik moet de verleiding weerstaan om haar niet op bed te gooien, maar zelf ook even te gaan douchen en me klaar te maken voor vertrek. Het lauw warme water brengt mijn bezwete lijf weer tot leven en als ik opgeknapt de slaapkamer inloop zit mijn Luna op me te wachten. Casual gekleed in een strakke spijkerbroek en kort topje. Ik kies voor mezelf een ietwat meer bedekte variant en we lopen naar beneden.